

The Last Sunrise

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles (After #1)

Je kan niet leven zonder hem (After We Collided #2)

Hij hoort bij jou (After We Fell #3)

Voor altijd (After Ever Happy #4)

Voor altijd

Before

Niets meer

Niets minder

Verliefd

Verbonden

The Last Sunrise

Anna Todd
The Last Sunrise

Voor Ry wacht op het zonovergoten Mallorca
een nieuw leven – en Julián

Vertaald door Ella Vermeulen

ISBN 978-90-492-0715-1

ISBN 978-94-023-2647-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Last Sunrise*

Vertaling: Ella Vermeulen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

Copyright ©2025. *The Last Sunrise* by Anna Todd. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Marianne Schönbach Literary Agency.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor wie zich een weg baant door het verwarde en ingewikkelde pad van vergeving: moge je hoop vinden in dit verhaal. Voor de eenzame harten die verlangen naar verbinding en begrepen willen worden: moge je de liefde en acceptatie vinden waar je naar verlangt en die je verdient. Moge dit boek je herinneren aan de kracht van heling, liefde voor jezelf en de onmiskenbare schoonheid van tweede kansen en het loslaten van verwachtingen – die van anderen, maar vooral die van jezelf.

Playlist:

Where's My Love – SYML	I Don't Know You Anymore – sombr
It's Always Been You – Caleb Hearn	Give Me Your Forever – Zac Tabudlo
Here's Your Perfect – Jamie Miller	Off My Face – Justin Bieber
Those Eyes – New West	My You – Jungkook
Drunk Text – Henry Moodie	U Got It Bad – Usher
everything everywhere always – Elijah Woods	Only – LeeHi
The 1 – Taylor Swift	Let it Go (acoustic) – James Bay
Bleed – The Kid Laroi	Invisible String – Taylor Swift
Satellite – Harry Styles	Pick Up the Phone – Henry Moodie
Cinnamon Girl – Lana Del Rey	Dancing With Your Ghost – Sasha Alex Sloan
Yes or No – Jungkook	Blame's on Me – Alexander Stewart
Pluto Projector – Rex Orange County	Fallin' – Isaac Hong
Closure – Henry Moodie	Atlantis – Seafret
We Can't Be Friends – Ariana Grande	Good Graces – Sabrina Carpenter
Ready For Love – India.Arie	Sunset – DAVICHI
Memory Lane – Haley Joelle	Infinitely Falling – Fly by Midnight
Oceans & Engines – NIKI	Big Girls Don't Cry – Fergie
The Truth Untold – BTS	
Sunday Morning – Maroon 5	

Proloog

Ik sluit mijn ogen en zweef, alsof ik zo licht ben als een veertje, en word een met de golven. Ik laat het warme, zilte water mijn angst en mijn noodlot wegspoelen, en de leiding nemen over mijn verdriet en mijn pijn. Mijn lijf is mijn vijand geworden, misschien is dat altijd al zo geweest, maar nu berust ik erin. De balans in wat nog billijk zou zijn geweest, is zoek en ik kan het amper verdragen, de onrechtvaardigheid, de wrok. De enige plek waar ik me even een normaal, piepklein deel van de wereld voel, is hier in het water. De zee maalt niet om ziekte of gezondheid, leven of dood, liefde of haat. Ze is in evenwicht, ook al verandert ze voortdurend. Ze verlangt nooit naar minder of meer dan ze heeft, ze talmt niet en staat ook niet stil. De golven blijven brullen, de zee houdt ons drijvend.

Als ik niet zo cynisch was, zou haar vergevingsgezindheid me inspireren, maar ik ben bitter geworden en vind het lastig om iets wat zo elegant en redelijk is, op waarde te schatten. De zee is naïef en laat makkelijk misbruik van zich maken. Er is niets overdadigs of weelderigs aan het water, en hoewel we ervan afhankelijk zijn om te kunnen overleven, mishandelen we het, putten we het uit en vervuilen we het. Maar altijd keert de zee weer terug bij ons, om ons te voeden en ons in leven te houden, terwijl wij ons uiterste best doen om haar te vernietigen. Als ik de zee was, zou ik elke centimeter van deze wereld wegspoelen. Lachend.

1

Het signaal van de veiligheidsriemen pingt me uit mijn doezel. Langzaam knipperend open ik mijn ogen en zie tot mijn vreugde hoe zonlicht door het kleine raampje van het vliegtuig schijnt. De stewardess benadert me met een warme glimlach, haar hakken tikken op het middenpad. Ze buigt zich naar me toe en ruikt naar kokos en zonneschijn, hoewel we een vlucht van twaalf uur achter de rug hebben.

‘Kan ik nog iets voor u doen voor we landen?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd en bedank haar zachtjes.

Ze heeft een mooi accent. Italiaans, wellicht? Ik heb het grootste deel van de vlucht geslapen en dus weinig interactie met haar gehad toen we de Atlantische Oceaan over vlogen. Ik hoop dat dat haar werkdag wat gemakkelijker heeft gemaakt en dat mijn moeder haar niet te veel heeft lastiggevallen gedurende deze privévlucht. Toen mijn moeder me vertelde dat we zouden gaan vliegen, iets wat ik nog maar een paar keer eerder in mijn leven heb gedaan en me amper kan herinneren, verheugde ik me op de bedrijvigheid van een druk vliegveld, de gesprekken van vreemden afluisteren en naar mensen kijken. Zelfs de rijen en de gestreste reizigers die te laat van huis waren gegaan, puffend en hijgend bij de securitycheck, leken me opwindend, net als de chaos. Maar SetCorp, het bedrijf waarvoor mijn moeder werkt, was zo aardig om een van hun vele privéjets aan ons ter beschikking te stellen voor de reis naar Spanje. Iets waar ik nooit over zou klagen, behalve tegen mijn moeder.

Het voelde nogal decadent en spilziek. De reis verliep op rolletjes, rustig en luxueus, precies zoals mijn moeder haar zakelijke reizen graag zag.

Ik werp een blik op mijn moeder, die tegenover me zit en zorgvuldig een laag wijnrode lipstick aanbrengt. Het verbaast me niet echt. Haar handbagage zit vol met cosmetica, zodat ze onderweg niets van haar beautyritueel hoeft te missen. Ik respecteer haar discipline en het staat haar goed, maar ik heb zelf genoeg aan een paar likjes crème in de ochtend. Ik heb er gewoon de energie niet voor. Al mag ik graag online naar filmpjes kijken van mensen die voor het naar bed gaan eindeloos reinigen en smeren. Voor mij, in mijn leven, is dat niet realistisch.

Ik leun voorover en grijp het hengsel van de Dior-handtas waar haar naam op geborduurd staat, ook al een geschenk van haar baas. Ik trek de tas naar me toe en pak er een pakje make-upwipes uit om me op te frissen. Na er een doekje uit te hebben getrokken, poets ik ermee over mijn gezicht. De geur van komkommer kietelt mijn zintuigen en maakt me aan het niezen, wat even lichte paniek bij mijn moeder teweegbrengt. Mijn overgevoeligheid voor geuren is echt wel het laatste waar ze zich zorgen over zou moeten maken, maar ze schrikt toch al van een nies.

‘Ik zag in een filmpje dat wipes niet goed zijn voor onze huidbarrière en dat reinigen met olie nu helemaal in is,’ zegt mijn moeder. Haar donkere ogen bewegen zich van de doekjes naar mij. Ze is altijd op de hoogte van nieuwe beautytrends en volgt ze met bijna religieuze toewijding. Ik ben zelf meer iemand voor filmpjes van katten en mensen die ergens vanaf vallen, maar ieder zijn ding.

Ik grinnik en trek nog een doekje uit de rimpelige opening. ‘Ik heb even geen reiniger op oliebasis bij de hand, maar ik hou het in gedachten.’

Ze glimlacht en slaat even haar ogen ten hemel om mijn sar-

casme. We zijn zo verschillend als de twee kanten van een munt. Dat is altijd zo geweest en zal ook altijd zo blijven. Kalmpjes bestaan we in elkaars wereld, zonder ooit echt een connectie te hebben. Er huppelt een hoopvol belletje door mijn hart dat dit misschien anders zal worden als we samen in de stad zijn waar zij is geboren. Dat ze dan de muren die ze om zich heen heeft opgetrokken een beetje zal laten zakken.

‘Heb je je medicijnen genomen?’ Haar stem klinkt vermoeider dan gebruikelijk, omdat ze de hele vlucht heeft gewerkt. Ze moet altijd met iemand bellen, zoomen of een spraakbericht inspreken. Ik heb geleerd haar stem negenennegentig procent van de tijd te negeren.

Ik knik en slik een vleugje schuldgevoel weg. Haar blik verhuist naar de stewardess en die knikt, mijn medestander in misleiding. Ik glimlach naar haar.

‘Heb je helemaal niet geslapen?’ vraag ik aan mijn moeder.

Ze drukt het dopje van haar lippenstift terug op de cilinder en maakt een poppend geluid met haar lippen. ‘Ik slaap vanavond wel, na onze meetings. Ik wil mijn slaapritme niet te veel in de war sturen.’

Welk slaapritme? Ze slaapt nooit, dat weet ik zeker. Ik rol met mijn ogen en kijk haar aan zodat ze weet dat ik haar doorheb. Totaal niet onder de indruk gaat ze door met mascara aanbrengen op haar lange wimpers. Ze beweegt het borsteltje heen en weer en zet de hoeken aan met de gitzwarte vloeistof. Volgens mijn vaste volgorde doe ik mijn contactlenzen in, om de voortdurende opmerkingen over mijn ogen ook aan de andere kant van de wereld te voorkomen.

Ik leun achterover, slaak een zucht en kijk uit het raampje naar de rustgevende, levendige diepe zee onder ons. Over een minuut of tien gaan we landen en ik krijg de lach niet van mijn gezicht. Eindelijk is het zover, mijn zomer van vrijheid, mijn feestje. Ontluiken op mijn drieëntwintigste, ik ben er meer dan klaar voor. Net als het hoofdpersonage in een film uit de jaren

negentig zal deze reis mijn leven veranderen. Eindelijk zal ik ontdekken wie ik ben en wat het doel van mijn leven is. Misschien word ik zelfs wel verliefd. Ik lach in mezelf en bedek mijn mond met mijn hand om het absurde idee alleen al. Verliefd worden zou zinloos zijn.

‘Is het niet prachtig?’ vraagt de stewardess zachtjes.

Ik knik en vergaap me aan het uitzicht, en dat terwijl we nog niet eens zijn geland. ‘Het is voor mij voor het eerst dat ik in Europa ben. Ik ben zelfs nog nooit eerder de Verenigde Staten uit geweest.’

Met grote hazelnootkleurige ogen kijkt ze me ongelovig aan. ‘Serieus?’

‘Ja, ik weet het, het lijkt vast alsof ik veel reis, afgaand op mijn moeders huidverzorgingsregime en het feit dat we in een privéjet zitten die de ozonlaag naar zijn mallemoer helpt, maar ik heb nog maar een paar keer gevlogen en nooit voor de lol. Ik kan het me amper nog herinneren, eerlijk gezegd.’ Ik vertel haar niet de ware reden. Het laatste waar ik op zit te wachten, is nog meer medelijden.

Ze schiet in de lach en we kijken beiden naar mijn moeder in al haar schoonheid. Ze doet nu een paar oorbellen in, dikke gouden ringen. Ze is beeldschoon, op de manier van een angstaanjagende boosaardige koningin. Echt een van de mooiste vrouwen die ik ooit heb gezien en ze weet zelf ook hoe knap ze is. Als er één ding is dat ik in mijn moeder bewonder, dan is dat haar zelfvertrouwen. Niet alleen over hoe ze eruitziet, maar ook hoe ze in staat is geweest van niets op te klimmen tot een van de bestbetaalde vrouwen in haar branche. Toegegeven, er zijn niet veel vrouwen in de wereld van het investeren in en ontwikkelen van luxe hotels en resorts, maar het is toch een enorme prestatie.

‘Je zult het hier heerlijk vinden,’ zegt de stewardess en ik verleg mijn aandacht weer naar haar.

Ik grijns van oor tot oor. ‘Dat hoop ik echt, ik kijk er enorm

naar uit,' geef ik toe. 'Jij hebt vast een paspoort vol met stempels. Ben je al lang stewardess?'

Ze haalt een donkerrood paspoort tevoorschijn en ik zie er *Italiana* op staan. Net wat ik dacht, ze is Italiaans. Ze bladert door pagina's vol stempels en geeft het dan aan mij.

'Ik heb mijn tweelingzusje beloofd dat ik voor twee zou reizen,' zegt ze met een klein lachje, trots op zichzelf.

Ik streel met mijn vinger over het stempel van Parijs op een van de pagina's. 'Het is jammer dat ze tegenwoordig niet meer zo vaak afgestempeld worden,' zegt ze. 'Maar je kunt zelf de stempels kopen en ze erin zetten. Dat doe ik nu.'

'Ze zal wel blij voor je zijn, je bent echt overal geweest.' Rusland, Brazilië, Mexico, het houdt niet op met de stempels en visa. Haar paspoort is twee keer zo dik als dat van mij.

'Ze is... vorig jaar overleden.'

Shit.

'Het spijt me, het was niet -'

Ze schudt haar hoofd, haar donkere haar valt van haar schouders.

'Niets aan de hand, maak je geen zorgen. Ik wil niet dat je je ongemakkelijk voelt. Mensen krijgen altijd een bepaalde blik in hun ogen als ik het over haar heb, maar ze had er vrede mee en soms is de dood ook een verlossing. Ik heb geweldige dingen met haar beleefd, levensbepalende herinneringen die ik voorgoed zal koesteren. Daar ben ik dankbaar voor, net als voor de tijd die me met haar gegund was. Ze was een cadeautje in mijn leven en niet alle cadeautjes gaan eeuwig mee.'

Ik laat haar woorden even bezinken. Wat een gezonde manier om hiernaar te kijken en iets wat belast is met zo'n stigma te kunnen waarderen. Iedereen is bang voor de dood, maar haar visie is verfrissend.

'Je hebt gelijk. Mensen neigen nogal snel naar angst en oordelen als het aankomt op iemand verliezen, maar je pakt het goed aan. Het is geweldig en jij bent geweldig,' zeg ik uit de

grond van mijn hart. Ik wou dat ik het zo had benaderd, toen ik de persoon verloor met wie ik – afgezien van mijn moeder – het meest close was.

‘Dank je wel.’ Haar iets getinte wangen kleuren roze en ze legt even vriendelijk haar handen om mijn hand als ze haar paspoort terugpakt. ‘Jij zult vast ook snel stempels van je avonturen in je paspoort hebben. Dit is nog maar het begin.’

Ik zeg niets. Er valt niets te zeggen, dus lach ik beleefd terug, leun weer achterover en geniet van het uitzicht terwijl de jet de daling inzet.

‘Dit is nog maar het begin.’ Ik herhaal haar woorden als de wielen de landingsbaan raken.

2

Het is ongeveer een half uur rijden naar het hotel, mijn moeder brengt de hele rit bellend door. Ik staar uit het raam en probeer elke glimp schoonheid die ik zie in me op te nemen. Het is bijna niet te geloven dat ik hier ben, in Europa, in Spanje, op het prachtige eiland Mallorca. Surrealistisch gewoon. Zo anders dan wat ik gewend ben in Texas en ook totaal anders dan ik had verwacht. Al mijn zoektochten op Google Street View, op Insta en op TikTok konden me niet voorbereiden op hoe het hier echt is. De lucht in de auto is koel, maar toch kan ik de zee ruiken. Als we bij het hotel arriveren is ook dat mooier dan waar het internet me op had voorbereid. Het staat pal aan zee en ziet eruit als een kasteel, helemaal gemaakt van steen. Bij de ingang kun je de golven horen breken. Luxe auto's staan op de ronde oprit van oude keitjes en de hotelbedienden haasten zich om onze portieren te openen en onze bagage op rolkarren te zetten. Ze brengen ons zo snel naar de lobby dat ik amper tijd heb om adem te halen. Eenmaal binnen biedt een knappe man in een wit overhemd en een kaki linnen broek ons een welkomstdrankje aan. Het is donkerrood met heel veel ijs en er zit een enorme schijf sinaasappel op de rand.

‘Calimandria voor jullie, het is onze verrukkelijke en verfrissende specialiteit. Welkom op Mallorca.’ Zijn glimlach is uitnodigend en hartelijk als ik naar het glas reik.

De hand van mijn moeder duwt zachtjes tegen mijn pols om het drankje naar zich toe te trekken.

‘Je kunt beter niet –’

Opstandig trek ik het glas terug. ‘Het is ook mijn zomer, weet je nog wel? Het maar één drankje.’ Ik doe alsof ik erom smeeke, maar het is wel duidelijk dat ik dit verdomde glas ga leegdrinken.

Met een diepe zucht pakt ze het andere glas en heft het om met mij te proosten. Ik realiseer me dat we dat nog nooit eerder hebben gedaan en dat dit weleens de eerste en de laatste keer zou kunnen zijn. Het maakt me een beetje verdrietig. *Niet zo somber doen*, hou ik mezelf voor en tover een lach tevorschijn.

‘Proost op jouw zomer, onze zomer, op mijn favoriete plek op aarde. Ik hoop echt dat je hier herinneringen voor het leven zult maken. Laten we samen genieten van onze tijd hier.’

Ik knik met een glimlach en neem een slok van de ijskoude cocktail. Hij is licht bitter, maar op een manier die naar meer smaakt. Fris en exotisch. Ik begin me nu al een ander mens te voelen en we zijn nog maar net aangekomen op het eiland. Ik laat me nogal makkelijk beïnvloeden door de kleine dingen in het leven, en ik hoop dat dit elke seconde hier nog onvergetelijker maakt.

‘Deze kant op, señora Pera.’

De man die ons de drankjes bracht, zwaait met zijn vrije hand, de andere houdt het lege dienblad vast. Ik volg zijn blik naar de receptiebalie terwijl mijn moeder hem corrigeert: ‘Señorita.’ Er is niemand achter de balie als we dichterbij komen. In de tas van mijn moeder gaat de telefoon over en ze graaft het toestel op terwijl we wachten. Ondertussen slaat ze de rest van haar drankje achterover. Ik probeer haar tempo bij te houden en besluit mijn cocktail maar gewoon in één keer op te drinken. Het drankje is verfrissend en verwarmt mijn maag. Ik geef het glas terug aan de man en mijn moeder doet hetzelfde. Leunend met mijn elleboog en onderarm op de lege balie probeer ik het rommelen van mijn maag te negeren ter-

wijl de cocktail langzaam begint te werken.

Ik schrik onwillekeurig als er een jonge vrouw met felrood, krullend haar achter de balie opduikt.

‘Sorry,’ zegt ze vrolijk. Haar lach is zo uniek dat ik automatisch teruglach. Haar ogen zijn felgroen en zo licht dat ik me afvraag of het contactlenzen zijn. Op één ooglid zit een half afgemaakte zwarte lijn en in haar hand houdt ze een eyelinerpen vast. Er zit een glanzend stukje tape op haar ooglid geplakt.

‘Ik zag op TikTok een tutorial waarin je plakband gebruikt om een perfecte *cat eye* te maken!’ Haar stem zit al even vol energie als haar lach. ‘Maar ik heb ’m nog niet onder de knie, zoveel is duidelijk.’ Ze haalt haar schouders op en straalt van oor tot oor.

Mijn moeder kreunt en tikt met haar creditcard op de balie. Ik lees intussen wat er op het naamkaartje van het meisje staat. Amara. Mooie naam. Past perfect bij haar.

‘Sorry... Sorry mevrouw –’

Mijn moeder kapt haar al af. ‘Het is juffrouw Pera, niet mevrouw Pera.’

‘Sorry, sorry.’ Amara richt haar blik op de granieten balie waar de computer op staat.

‘Niks aan de hand,’ zeg ik. ‘Maak je geen zorgen, ze is alleen maar chagrijnig omdat ze tijdens de vlucht geen oog dicht heeft gedaan.’ Ik probeer de receptioniste op te monteren. ‘En het mevrouw, mejuffrouw gedoe is een dingetje voor haar.’

Mijn moeder is niet altijd onbeschoft tegen vreemden, maar als ze het wel is, is het ook meteen ongelofelijk gênant. Voor iemand die ooit niets had, lijkt ze weleens te zijn vergeten hoe dat was. Net zoals ze opeens niet meer haar moedertaal spreekt, alsof ze wil bewijzen dat ze deze plek en haar verleden volledig ontgroeid is.

Amara probeert haar lach in te houden, maar faalt daar jammerlijk in. Ik grinnik met haar mee, ten koste van mijn moeder.

‘De suites zijn voor ons gereserveerd onder SetCorp, maar mijn naam is Isolde Pera en beide kamers staan op mijn naam.’ Mijn moeder schuift haar creditcard naar de receptioniste toe.

Amara’s antwoord is zowel humorvol als sarcastisch. ‘Ooo, SetCorp-mensen in levenden lijve. Dus u bent goedbeschouwd mijn baas, toe maar.’

God, ik ben nu al dol op de energie en het vuur in deze vrouw en ik ben nog maar enkele minuten bij haar in de buurt. Ze is stoutmoedig, als gastvrouw in een luxe hotel lijkt ze zichzelf niet weg te cijferen voor alle onhebbelijke rijke stinkerds met wie ze dagelijks te maken heeft. Ik hou van mensen die zichzelf zijn, wat jammer genoeg niet vaak voorkomt in mijn kleine wereldje, maar ik voel me nu al geïnspireerd door haar en haar zorgeloze zelfbewustheid.

‘Hier zijn de sleutels van jullie kamers.’ Amara overhandigt ons kleine, ronde stukjes hout.

‘Wat is dit?’ vraagt mijn moeder, terwijl ze het houtje omdraait in haar hand en het aandachtig bestudeert.

‘We zijn nu helemaal milieuvriendelijk,’ legt Amara uit. ‘Onze sleutels zijn gemaakt van gerecyclede houtdeeltjes met daar-in een chip. We gebruiken geen plastic flessen meer en het eten dat mensen niet opeten, wordt gecomposteerd. We zijn een van de eerste hotels op het eiland met zulke vergaande eco-vibes.’

Mijn moeder, die altijd op de hoogte probeert te blijven van de nieuwste trends, knikt, al lijkt ze het een beetje verwarrend te vinden. Maar ik weet zeker dat ze, zodra ze in haar kamer is, deze duurzame doelen die Europa blijkbaar overspoelen als een dolle online zal gaan researchen. In Dallas leeft dit niet zo, maar hopelijk komt dat nog. En ik weet zeker dat ze een manier zal vinden om SetCorp hiervan te laten profiteren bij hun toekomstige projecten.

Als we de portier door de lobby volgen, probeer ik alles in me op te nemen. Er is zoveel te zien. Ik kan bijna niet geloven

dat dit deze zomer mijn thuis zal zijn. De muren van de lobby zijn volledig opgetrokken uit grijze stenen, van de vloer tot het hoge plafond. Overal staan poefs en banken, waar ik kijk zie ik enorme spiegels en kroonluchters, omhuld met iets wat op mos lijkt. Overal staan planten – het is modern, aards en simpelweg perfect.

Ik wil niet weten hoeveel geld het SetCorp kost om ons hier zo lang te laten blijven, aangezien de helft van het hotel wordt ingenomen door ons team. Maar ik weet dat ze, met de reden waarom we hier zijn, hun investering tienvoudig zullen terugverdienen – dat is Isolde Pera's specialiteit. En aangezien SetCorp eigenaar is van dit hotel, levert het waarschijnlijk ook gewoon belastingvoordeel op als aftrekpost. Weer een voorbeeld van hoe de rijken steeds rijker worden.

Ik zwaai naar de vrolijke vrouw achter de balie en ze roept me na dat ik haar moet komen opzoeken als ik me verveel, net voordat de liftdeuren sluiten.

We zoeven naar de tiende en hoogste verdieping, en de deuren gaan langzaam open. Ik volg mijn moeder op mijn gemak en lees de verlichte kamernummers op de vloer voor de deuren. De kamers van mijn moeder en mij liggen uiteraard naast elkaar.

'Kies jij maar welke je wilt hebben.' Ze wuift in de richting van de deuren.

'Nummer 1011 heeft het mooiste uitzicht op het water en de tuin en 1012 kijkt uit op de straat en de kust,' legt de portier uit.

Ons huis in Dallas heeft een prachtige, stille tuin. Ik wil mensen zien, mensen horen en het gevoel hebben dat ik deel uitmaak van de stad.

'Dan wil ik graag 1012, als dat mag.' Ik weet zeker dat allebei de kamers spectaculair zullen zijn, maar aangezien mijn moeder me de keuze biedt, laat ik me deze kans niet ontglippen.

'Als het je te rumoerig is, kunnen we altijd nog wisselen,' stelt ze voor.

De portier opent de deur met zijn eigen stukje hout en rolt mijn koffer naar binnen. Het eerste wat me opvalt is hoe hoog de plafonds zijn en hoe licht en helder de ruimte is. De dikke, bosgroene gordijnen zijn open, zodat de zon op de houten vloer valt. In het zitgedeelte staat een bank, een paar fauteuils en een salontafel, aan de muur hangt een televisie. Ik kan me niet voorstellen dat ik tv ga kijken zolang ik hier ben, maar misschien dat ik hem toch aanzet, puur omdat het kan. Het kleurenpalet van de kamer – groen, beige, crème en bruin – is rustgevend en troostrijk, en verdrijft mijn ongemak over zo lang in zo'n dure suite verblijven. Ik voel me er nu al thuis, opwinding zindert onder mijn huid.

‘Wauw... Dit is... Wat een mooie kamer,’ zeg ik tegen mijn moeder en draai me om zodat ik haar kan bedanken, maar ik zie dat ik alleen ben.

Niet echt een verrassing. Ik haal mijn schouders op, opgelucht om in mijn eentje te zijn en alles in me op te kunnen nemen zonder te worden gestoord. Ik raak bijna elke centimeter van het zitgedeelte aan voor ik naar de slaapkamer loop. Het bed heeft meer kussens dan ik kan tellen en ziet eruit als een zachte wolk. Als ik me erop laat vallen, blijkt dat vermoeden te kloppen: mijn lijf smelt in het matras. Ik spreid mijn armen en benen en beweeg ze heen en weer alsof ik engeltjes in de sneeuw maak. Als ik naar het plafond staar, voelt mijn hart alsof het zal ontploffen van opwinding. Heb ik me ooit eerder zo springlevend, zo wakker gevoeld?

Ik rol me om en kijk uit het enorme raam naar de mensen op straat. ‘Nee dus. Echt absoluut niet,’ zeg ik hardop tegen mezelf. Mijn stem eechoot door de lege dakspanten en vult de slaapkamer.

3

Nadat ik mijn koffer heb uitgepakt, mijn kleren heb opgehangen en mijn toiletspullen in de badkamer heb gezet, neem ik de langste, warmste, meest verfrissende douche van mijn leven. Dan check ik mijn telefoon, in de wetenschap dat mijn moeder al onze afspraken voor vandaag al in mijn Google-kalender heeft gezet. In mijn leven thuis valt niets te beleven, maar mijn moeders dagen draaien om haar Google-agenda en zolang ik hier ben, wordt er van mij verwacht dat ik met haar meedoe.

Zoals ik al had verwacht is mijn dag volgepland: geel voor werkmeetings van mijn moeder waar ze me bij wil hebben, groen voor maaltijden – gegarandeerd in het gezelschap van een SetCorp-medewerker of jurist – en rood voor transport van A naar B. Gelukkig zijn de meeste afspraken in het hotel met de eventplanners, zodat ik vandaag niet ver weg hoef. Hoe ik er ook naar uitkijk om wat van de omgeving te zien, mijn lichaam is uitgeput van de reis, hoewel ik het grootste deel van de vlucht heb geslapen. Mijn hersens zijn klaarwakker, mijn lijf doet zoals gewoonlijk weer eens niet mee.

Mijn normaal gesproken steile haar vertoont een beetje slag als het aan de lucht droogt, met de branding zo dichtbij en de vochtigheid van de Middellandse Zee die zich ermee mengt. Ik staar naar mezelf in de spiegel. Nadat ik een beetje zonnebrandcrème heb opgesmeerd, borstel ik mijn weerbarstige, volle wenkbrauwen – nog een cadeautje van de Spaanse genen

van mijn moeder. Ik fris mijn lenzen op met oogdruppels en breng een beetje rouge aan op mijn wangen. Veel kleding heb ik niet meegenomen, ervan uitgaande dat mijn moeder me minstens drie keer zal dwingen om met haar te gaan winkelen. Dus trek ik een comfortabele, gestreepte oversized top en een witte korte broek uit de kast.

Ik staar naar het kleine blauwe pillendoosje op het schapje in de badkamer en sta in tweestrijd. Ik had mijn beslissing al genomen voordat ik het vliegtuig in stapte en nu ik hier ben, wil ik me aan mijn besluit houden. Ik wil wat me nog aan leven rest niet in een waas doorbrengen; ik wil de tijd die ik nog heb op mijn eigen manier ervaren. Dus laat ik het doosje voor wat het is, loop weg en zoek de minibar voor wat water. Amara's verhaal over hoe milieubewust het hotel is, wordt me nog duidelijker als ik de koelkast open. Er staan wat bruiswaters, frisdranken, sapjes en meer alcohol dan één persoon ooit nodig zal hebben. Maar waar is in hemelsnaam het platte water?

Ik kijk rond en spot een afsluitbare reisbeker met een klein label eraan. 'Gebruik mij opnieuw tijdens je verblijf. Help ons plastic afval te beperken, fles per fles,' staat er op het label. Naast de beker zit een ingebouwd fonteintje in de muur om 'm mee te vullen. Als zelfverklaard waterkenner ben ik er onmiddellijk door gefascineerd. Ik vul de beker en drink de helft in één teug op. Ik vul hem opnieuw. Er is niet veel voor nodig om me hier gelukkig te maken, realiseer ik me met een glimlach. Misschien waren mijn cynisme en harde instelling het gevolg van mijn omgeving in Texas? Onvermijdelijke karaktereigenschappen veroorzaakt door eenzaamheid en een gebrek aan menselijke interactie. Ik weet het nog niet zeker, maar één ding is duidelijk: Oriah Pera gaat floreren en haar laatste herinneringen maken op Mallorca.

Ik hoef hem niet eens te openen om te weten wat de dossiermap op de haltafel bevat. Mijn moeder is grondig in haar planning, dus ik laat haar uitgeprinte schema onaangeroerd liggen